

Kamniški vrh in Korošaški slapovi

Skrivnosti v globoki zajedi

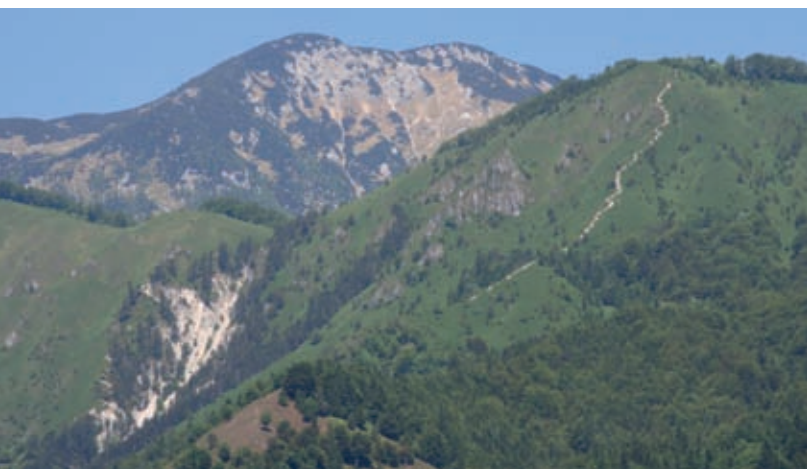
Dostop: Po cesti skozi Kamnik do Stahovice, tam čez reko Kamniška Bistrica do zaselka Klemenčevo (600 m). Ob parkirnem prostoru ob Blatnici kaže en smernik proti Korošaškim slapovom. Od tam se kolovozna pot dvigne na senožeti in naprej po označeni poti na Kamniški vrh (1259 m); to znese poldrugo uro vzpona. Za povratek je vredno izbrati lepo gozdno pot, ki se vije severno tik za grebenom in pelje na Planino Osredok (1110 m). Z Osredka se pot spusti strmo v grapo potoka Korošak vse do parkirnega prostora ob Blatnici. S srede te poti se dvoje stez odcepi k strugi Korošaka in lepima slapovoma. Ogled Korošaških slapov je primeren tudi za samostojen izlet. Že pri parkirišču kažipot usmerja proti slapovom in Planini Osredok. Do slapov je dobre pol ure, pri čemer se je treba držati steze, ki pelje ob potoku. Oba izleta – bodisi posamič ali združena – sta nekoliko bolj zahtevna. Vzpon na Kamniški vrh ni primeren v mokrem, ker na strmi travi drsi, še manj v snegu.

Naravne lepote

Zgodovinsko-kulturne znamenitosti

Izletniki imajo razgleda s Krvavca in Velike planine zelo v čislih, še posebno v poznojesenskih popoldnevih, ko jim ob lepih dnevih nizka zahodna zarja pozlati vso megličavost nad Ljubljansko kotlino in se celo toplogredni plini spremenijo v purpurno prelest. Ta razgleda sta, le priznajmo, za pohodnika, ki kaj da na svojo kondicijo in ima veselje do hoje, malce prigoljufana, pač z eno ali drugo žičnico. Vest si lahko malce olajša, če enkrat poskuša zlesti še na razglednik, ki je enakovreden Krvavcu in Veliki planini, stoji pa vmes, točno med njima. Malce nižji je sicer, a še vedno dovolj velik za po dimenzijah skromno stvarco, kakršna je človek.

Pogled na Kamniški vrh iz Zgornjih Stranj. Na levi je grapa potoka Korošak.

Kamniški vrh je tista gora, ki prva vstaja kmalu za Kamnikom, vsa strma in travnata, z zagruščeno grapo na sredi. Domačini to grapo imenujejo Roža, ker se je gruč okoli grape odložil v obliki šopka rož. Pod njo so baje nekoč kopali zlato, povzročil pa naj bi jo hudič, ki je nekoč skočil iz gore, da se je razparala in je še danes čudno nezaceljena. Nič zlatokopnega, nič satanskega ne boste

Kamniški vrh je priljubljeno vzletišče jadralnih padalcev.

srečali ob tu in tam strmem vzponu, le izletnike, ki ob koncih tedna radi obiskujejo Kamniški vrh, porazgubljeni po njegovih številnih poteh; zlato pa bo sonce, ki se prijetno upira v prisoje, in satanske bodo oblike skal ali drevesnih debel, skrotovičenih od plazov. Do vrha ni niti preblizu niti predaleč.

Razgled smo že pohvalili. Ob golem drevju, ki prekriva osojna pobočja Kamniškega vrha, se ponekod na sever z grebena odpirajo imenitni pogledi na cikcakanje grintovskih vršacev, ki se po navadi nevoščljivih sosedov že ogledujejo, kdo ima lepšo belo grivo. Naj vam ne pride na misel, da bi na to stran poiskali kakšno bližnjico, na primer v dolino Kamniške Bistrice. Pred Bistrico je namreč še dolina Korošica in do nje peljejo z vrha le strma gozdna brezpotja. Če se kdo hoče izogniti vračanju po isti poti, bo storil najbolje, če se bo po lepi, tako rekoč sprehajalni poti podal na zahod do Planine Osredek. Od tam se pot rahlo povzpne proti Krvavcu, do njegove vršne planote na Kriški planini; do tod je z Osredka dve uri hoda. Do Doma na Gospincu oziroma gornje postaje krvavške žičnice je od Kriške planine še dobre pol ure daleč. Če pa se morate vrniti k avtu v Klemenčevem, se z Osredka spustite do križnega znamenja in tam zavijete desno na strmo pot h Korošaškimi slapovi.

Široko pleče Kamniškega vrha ni razjedeno samo z Rožo, ampak je proti zahodni, krvavški strani zarezano še s kakšno grapo; najznačilnejšo,

Brzice in slapičja potoka Korošak

najplodnejšo grapo je, bi lahko rekli, v milijonletjih zlizal potok Korošak s svojimi pritoki. Kakšna živa skala se mu ni dala (pre)hitro zlizati, zato voda dandanašnji čeznjo pada ali pa skače, zanašajoč se na potrpežljivo modrost narave, da včasih potrebuješ naslednje milijone let, da dokončaš svoje delo, torej zradiraš obliko slapu in postaneš le običajno živahen in prosto se spuščajoč gorski potok.

Planinska steza in Korošak si rada izmenjujeta strani, zato je treba včasih skakati čez vodo, čez zvijugano strugo. Tako deviške vode tako kmalu in blizu zlepa ne srečate, da bi lahko občudovali njeno bistrost, njeno igrivo premetavanje čez kamnite bloke. Ko pridete do strme skalne stene na desni strani Korošaka, vstopite v grapo slapov, slapičev in skočnikov. Kako naprej? Ste dobro obuti? Ste se pripravljani rahlo vzpenjati ob vodi, po nenadelani stezi, čez grušč in razrito dolomitno pečevje, ste voljni slediti ponekod razpenjenemu potoku? Se oprijemati muževnih steblik in včasih za ravnotežje objeti kakšno dreve? Se prebiti skozi razkosano skalovje? Pobožati mah? Sami boste, sami s seboj, s svojim duhom in telesom, nihče vas ne bo občudoval. Morda le kakšna ovca, zablodela na strmih poraslih stečinah. Če ste še ravnokar bili na ostrem grebenu, potisnjenem v nebo, ste tu – nasprotno – v nekakšnem grebenu, ki se je obrnil v zemljo in vas potlačil vanjo, da lahko tako rekoč z nosom rijete po razdejanju, ki so ga za seboj pustile erozijske sile.

Kmalu ste pred izbiro, po kateri od dveh dolinic boste krenili. Desna je pretežno suha, zato boste izbrali levo; globlja je, iz nje je slišati šumljanje. Le še nekaj minut se boste pretikali po njej, ko bo Korošaku in vam zaprla pot amfiteatralna dolomitna stena, poraščena z zapla-

Pitna voda je ves čas izleta pri roki.

tami mahu. Po njih se bodo pred vašimi občudujočimi očmi svetlikali cedeči se prameni najvišjega slapu na Korošaku, 16 metrov visokega Koštarjevega slapu. Sredi dneva pridite, ker vam le takrat sonce zaljša ta čudež, globoko skrit v nedrjih kamniških planin. Sicer sonce osvetljuje le gornji del slapu, tam, kjer se je Korošak v obliki črke u zajedel v vrh stene.

Utrujeni? Lahko se vrnete k avtu; videli ste najlepši slap. Radovednost pa vas lahko (za)pelje

Zgornji slap na Korošaku. V sušnem vremenu si komaj zasluži svoje ime. Nad ta slap se je nevarno povzpeti, najlepše ga je opazovati kar od spodaj.

k naslednjemu slapu, ki pada kmalu za največjim oziroma nad njim. Za hip in od daleč ga lahko vidite tudi malo pod Koštarjevim slapom. Če ste malo plezalca, lahko do njega zlezete po grušču, razvlaženem od vode, ki se solzi iz njega, do skalne pregrade, se prekobalite čez njo in že ob vodi, ki se vklenjena v skalovje tu in tam sprošča v iskrnih skočnikih, pridete do nove postaje lepote, da bi tam občudovali kiparko naravo in njeno dleto – potok. Gornji slap je visok okoli 10 metrov. Tudi ta se ustavlja na mahu in vztrajno poskuša razčesati njegovo židko temno grivo.

Druge tri slapove lahko obidete spodaj in nazaj grede k dnu soteske, vendar je pretikanje ob vodi zelo strmo. Vaše motovoljenje ob njej utegne postati nevarno. Studenčki in solzaji, kakor so že lepi in presenetljivi, vam bodo oteževali spust po sipkem, razvlaženem bregovju. V poti bi verjetno uživala dobro opremljena ekipa. Bliže ko se Korošak spušča k civilizaciji, k opuščnemu mlinu in samotnim lepim kmetijam na Klemenčevem, globlje iz tesni se sliši šumenje, kakor da se neka skrivnost nikakor noče oteti iz zemlje. (K slapovom je seveda z njihove strani možen dostop tudi od spodaj: po cesti skozi Kamnik do Stahovice, tam čez reko Kamniška Bistrica do zaselka Klemenčevo (600 m). Ob parkirnem prostoru ob Blatnici eden od kažipotov usmerja h Korošaškim slapovom in Planini Osredek. Do slapov je dobre pol ure, pri čemer se je treba držati steze, ki pelje ob potoku.)

Kamniški vrh in Korošaški slapovi so za izlet idealni maja, ko so strmine pokrite s cveticami. Vendar tudi jeseni bujna vegetacija kaže svoje ostanke na opuščeni senožoti; kakšen mraz utegne na hitro aranžirati sijajno cvetlično razstavo iz suhih bilk in sreža.